

Podmaniczky Szilárd

Két kézzel búcsúzik a leopárd

11. fejezet

Kremkus utazási magazint lapozgatott a kádban, a fűrdőhab lassan, alig hallható sziszegéssel olvadt egyre kisebb szigetekre, Kremkus felemelte a magazint, végignézett a sárgás-zöldes vízfelszínen, amely alatt ott nyújtóztak a lábai, hosszan, egészen távolra elnyúlva tőle, mintha nem is az ő lábai lennének, mintha lábak mély kádnyi aszpikban, meg nem mozdította volna őket, a vízfelszín már csak kivételes helyeken gőzölgött, hogy miféle kivétel szerint, mindegy, Kremkus idegen lábfejeit nézte, mintha két kis torz kezecske, melyek tehetetlenségük miatt jobbnak látták a víz alatt megbújni, két elcsökevényesedett kéz, amelyek hogy markolászának, kapaszkodnának megint, csak hogy a kis tömzsi ujjak hiába hajladoztak, túlon túl rövidek, már saját ujjtöveiket sem érik el, oly mértékű tehetetlenséggel meredeztek a lábujjai, hogy Kremkus egy rövid időre hiányát érezte a lábfejeiből kinövő harmadik és negyedik kéznek, mintha nemrég még használható kezeket látott volna a lábfején, amelyek most valami furcsa és véletlen átalakulás folytán elvesztették eredeti formájukat, eredeti mozgásukat, s amint megjáratta a levegőben ujjpereceit, szerette volna a lábujjakkal is utánozni, de görcsösen nem ment, már-már irányíthatatlan mozgásba kezdtek a kis ujjacskák, méltánytalanul ijesztően, Kremkus elkapta a kád szélét, aztán kiugrott a kádból, s már fönről, állva nézte a lábait, amelyek olyanok voltak, mint mások.

Magára kapott néhány ruhát, és az utazási magazinnal eldől a dolgozószoba kanapéján, csak a képeket nézte, nem állt szándékában utazni, csak a képekben utazott, amelyek esti és nappali városrészeket mutattak, domb- és hegyoldali házakat, festetten zöld lankákat a turistagiccs minden kellékével, de Kremkus tovább vizsgálta a képeket, a tengerpartokat és meredélyeket, amelyek közül jó néhányat bebarangolt az elmúlt években, és most mégis másnak látta mind a képen, a fotósok, írta Kremkus, mindig megtalálják azt a nézőpontot, ahonnan más ember rajtuk kívül nem néz, ha az ember a saját otthonát fényképeztetné le velük, úgy tűnne, egy hasonló, ám vadidegen lakásról készültek a képek, ha egy magazin képei alapján elutazik az ember, hiába keresi a magazinban látott képeket, tárgyakat még csak felismer, de az egész ismeretlen marad, s ha az utazás előtt fejben már nekikészül, fejben már ott sétál az utcán, amint megérkezik, jobbra-balra kapkodja a fejét, sehol nem találja a magazin képeit, így aztán kénytelen előkapni a fényképezőgépét, és azt fényképezni, amit valójában lát, és nem azt, amit a magazin képei vagy az árusok képeslapjai mutatnak, mert azt csak amaz fotós látta, senki más, mert senki nem keresi földközeli perspektívát, senki nem mászik toronyház tetejére, és senki nem érti, hogyan lebeghetett a fotós három méter magasságban ahhoz, hogy a fotóját elkészítse, ha csak nem három méteres volt a fotós, vagy a másik képnél egy méter magas (alacsony) törpe. Az ember, írta Kremkus, saját városának belvárosáról készült képeslapokat és magazinfotókat áhitattal nézi, micsoda gyönyörű város, az idegenbeliség minden izgalma elragadja, ám elég egy rövid pillanat, hogy fölmérje, ez a saját városa, amelyben a látvány napról napra unalmasan ugyanaz, ugyanazok az arcok kóborolnak az utcákon, ugyanazzal a szándékkal vagy ugyanazzal a szándéktalansággal, ugyanazon útvonalon és ugyanazon díszletek, épületek és kirakatok között, ám ha jön egy fotós, kattint néhányat, s máris az újdonság erejével hat, ami évek óta változatlan, és nem tudom, írta Kremkus, mire véljem ezt az egészet, ezeket az optikus trükköket, amelyek miatt saját városa iránt rövid időre utazási sóvárgás fogja el az embert, és hozzá hallja magában az ideérkező turisták csacsogását, abszurd felkiáltásait és ömlengéseit, hogy milyen elképesztően gyönyörű városban élnek maguk, egy szavuk se lehet, itt aztán lehet élni, ám saját városukról ugyanolyan lesújtó véleménnyel vannak, mint én itt erről a városról, saját optikánk lesújtó képeket fest saját városunkról, s ha más városba utazok, már csínján bánok a jelzőkkel, tudom, ha itt élnék, ugyanolyan unalommal venném szemügyre a változatlan ember- és épületanyagot, meg kell gondolni, nem lenne-e érdemes minden évben, vagy minden második vagy ötödik évben másik városba költözni, kinek milyen vehemens az optikai emésztőképessége, mert arról van szó, bizonyosan, hogy az ember fölemeszi a lakhelyét, a lakhely képeit lezabálja a szemével, kinek milyen az optikai emésztése, egy, kettő vagy öt év alatt zabálja föl a várost, és akkor mehetne tovább, mindenestül, hogy mire előregszik, nagyjából fölegye az egész világot a szemével, és akkor már nyugodtan térhet utolsó ágyába az utolsó városban, mindent végigkóstolt és mindent végigízelt, s ha nem utolsó ágyába tér, nyugodtan megmondhatja magának, itt és itt fölzabálható a látvány, itt és itt örökre megtapadhatok, mert a hely szelleme otthona a szellememnek, az itt élő többi ember szelleme is otthona a szellememnek, és innen már nincs vágyakozás tovább, megtalálta a helyét, amely nem sugja örökkön örökké, hogy rossz helyen vagy, utazz el, keress magadnak más vidéket, itt megöl az optikai unalom, a szellemtelenség uralma, a rossz szellemek uralma, s ezek mind örökös ébrenléti csalódást okoznak, fájdalmat a jelenlét fölött, és örökös álombéli csalódást, mely álmokban görcsös igyekezettel hagyná el a szellemtelen vidéket az ember, pakolna és már se híre, se hamva, de főleg se hamva, híre az maradhat, de hamvakat egy szellemtelen vidéken hagyni maga a duplázott pusztulás, a megalázott pusztulás, hogy még az sem adatik meg az embernek, hogy azon a vidéken szórják szét hamvait, amely az ő szellemében élt, amely az ő szellemével élt, ehelyett kaotikusan, össze-vissza szórják a hamvakat, szellemidegen vidéken szellemidegen embert, ez aztán fölemeszi a vidék szellemét is, ahelyett, hogy megkeresnék az ő szellemükkel azonos vidéket, egyszerűen mindenhová ész nélkül betelepítenek, és hiába volt ott néhány ember szellemének megfelelő vidék, az újonnan betelepültek mást se csinálnak, mint saját szellemükhöz idomítják a vidéket, kibelezik, majd újra fogalmazzák, megölik és elpusztítják, majd saját szellemük szellemképeit építik a város falaiba, erre alkalmas, tehetetlen emberanyagába, s elüldözik mindazokat, akik szellemükkel nem törekedtek hatalomra, akik csak szellemük tükrét keresték a városban, s ha egykor megtalálták, a szellemgyilkosság után lassan már levegőt sem kapnak, nem értik, mi történt, pedig csak a hatalmi szervezetek gyilkolták le a város szellemét, és úgy általában a legtöbb városban ezt teszik, szellemgyilkosok és városszellemgyilkosok, mert fölfogni ésszel nem bírják, hogy az emberiségnek ugyan csekély hányada, de szellemi lény, már vagy még, de inkább már csak néhány ilyen ember él, talán pár száz, vagy pár százezer, vagy legfeljebb pár millió, mindenestre kevés, hogy is lehetne ezt megszámlálni, írta Kremkus, kevés, és ez a lényeg, az ember szelleme folytonosan üldözött, anyagilag is kifizetődő gyilkolási alapanyag, az ember szellemének visszaszorítása, kordában tartása és irányított felhasználása, majd kivégzése a legmérhetetlenebb tendencia, amit valaha a föld a hátán hordott és kénytelenül elviselt, az emberi szellem független mindenféle vallástól, mindenféle tudománytól, mindenféle politikától, mindenféle társadalomtól, független az istenvilág mechanikájától, a sátánvilág mechanikától, független mindattól, amely miatt az ember nem önmagában áll, és minden olyan emberi szellem, amely ezekkel csak részben is összefüggésbe kerül, megöli az emberi szellemet, mert azonnal eltorzítja, az emberi szellem végtelen sok iránya közül azonnal jelentősebbé teszi valamelyiket, fölborul az egyensúly és elpusztul, vagy pusztulásban éli le életét, az emberi szellem elpusztításának és eltorzításának legkézzelfoghatóbb eredménye a halállal, a halálfelelemmel való örökös küszködés, és az

ember, ha művész ember, ha nem, azt hiszi, hogy a halálfélelemmel való küszködés és az étellel való szenvedés a lét értelme és alapja, a szenvedés megtapasztalása vagy túlélése a szellem és az ihlet generátora, pedig nem, pedig erről szól az egész világ kultúrája, amely lényegében alkotásnak bemutatott hazugságsorozat, döbbenetes vakság bárki részéről, aki az emberi szellemet ma a művészetből vagy kultúrából akarná megtapasztalni, az csupán egy parányi, de az emberi szellemet agyondeformáló esztétikai hittételbe fojtja magát és minden érzékét, s azt hiszi, a szellem hajnala a szenvedés hajnala, azt hiszi, a szenvedéstől való megszabadulás minden, pedig téved, már-már helyrehozhatatlanul téved, mert az csak parányi kezdet, a szenvedés elhagyása csak az ember szellemének, és abban világotikájának porszemnyi, baktériumnyi részének élesbeállítására, és más semmi.

Kremkus becsukta az utazási magazint, hasára ejtette, majd lassan ismét fölemelte, és az utolsó oldalt, a hátoldalt beborító színes képet pásztázta tekintetével. Újra föllapozta a magazint, de egyetlen utalást se talált arra, hogy a hátsó borító képe melyik utazási ajánlat csalogatója. Mert szó, ami szó, ez a kép kiváltképp csalogatta Kremkust, az egész magazinból egyedül ez a kép csalogatta, amelyről azonnal megállapíthatta, hogy a földön állva fényképezett, nem használt torzító optikát, ott állt a fotós a szurdokon átvezető szerpentintű szélén, gépét kilencven fokkal elfordítva állóképet exponált, amelynek aljából vékonyodva szaladt előre a szerpentin útszalagja, rajta két távolodó kerékpáros, az út bal oldalán kőkorlát, s közvetlenül a kőkorlát mellett magasodó meredély sziklás oldalával az ég felé tört, jobbról egy kisebb és kevésbé meredek meredély emelkedett, amelybe apró növények szárai kapaszkodtak, a két meredély között, az útszalag és a kerékpárosok fölött feltűnt a tiszta ég, amelynek halovány kéksége megcsillant a nedves szikladarabokon. Kremkus újra és újra megnézte a képet, letette, majd fölemelte, nem tudott betelni vele, bár minden pillanatban úgy érezte, most betelik a képpel, aztán letette, fölemelte, és újra betelt vele, a fotós helyén ott állt az úton ebben az örökpillanatban, tüdeje, szíve és minden porcikája óriásira tágult, mintha beszippantanák egymást a látvánnyal, s együtt tágulnának tovább, fölmérhetetlen tágulással, ami betölti az érzékelhető és az érzékelhetetlen világokat, betölt mindent, azt is, ami létezik, és azt is, ami nem, s most hirtelen eszébe jutott az az álom, amely után irgalmatlan fájdalommal járt az ébredés, amely után minden erejével visszavágyott az álomba, de visszajutni már képtelenség volt, s magát az álomban érzett csodálatos világot sem volt képes visszaidézni egyetlen érzékével sem. Álmában olyan világot élt át, amely a lehetséges világok legjobbika, de amint fölébredt, keserves fájdalom tört rá, úgy érezte mindenében, hogy azonnal megszakad a vágyakozástól, de mind több idő telt el az ébredés óta, úgy távolodott az álomban tapasztalt világ, s ha később beszélt is róla, már csak szavakat mondott, olyan szavakat, amelyek képtelenek voltak felidézni az álom világát, se önmagában, se hallgatóságában nem tudta felidézni ezt a világot, abban meg főleg nem, akinek érzékeit nem járta ez az álom, s beszéd közben többször elbizonytalanodott, még akkor is, mikor Doktor Touswoosnak mesélt az álomról, elbizonytalanodott, és kétségei támadtak, vajon átélte-e már ehhez hasonlót a világon bárki is, s ha átélte is, nem úgy jár-e, mint ő, hogy az elképesztően finom álmérzések többé nem hívhatók elő, semmilyen hallucinogén szerrel, semmivel, de ő, Kremkus, amint írta, hogy mindezt megtapasztalhatta, s ha még csak álmában is, már biztosan tudja, léteznie kell ennek a világnak, amely minden érzékének a legtökéletesebbet adta, látásának a lehető legoptimálisabb fényviszonyt és látható formákat, szaglásának a legfinomabb illatot, bőrének a legpuhább és legkellemesebb érintést, szájában az illattal rokon, könnyű, lágy és finom íz hullámozott, hallását valami soha nem hallott hanghatás, nem zene, hanghatás, talán mégis zene, inkább zene volt, ami hallását alig érezhetően elárasztotta, s érezte még a levegő kellemes, meleg páráját, s érezte még, hogy mozgásában semmi nem korlátozza, így tudom csak leírni, mintha egy kellemes fényű, langyosan párás üvegházban suhannék a növények levelei közt, lassan és könnyedén suhannék, akár föl, akár le vagy előre, és nincs min gondolkodni, nincs mire gondolni, mert nem kell, s ennél kellemesebb gondolat nem is létezhet, minden tökéletes, test és szellem egyazon dolog tökéletességében, és ez a világ, teljesen biztosan most már, a lehető világok legtökéletesebbje az ember számára, s mindezt átélni, még ha álomban is, az itteni világról való gondolkodást lehetetlen és ócska, felesleges nyűggé teszi, és már jól látszik, írta Kremkus, ha az itteni tapasztalatokból akarjuk a lehető legjobb gondolatrendszer fölépíteni, csak a vacak körülmények vacak gondolatrendszerét építjük, és hiába minden igyekezet, az itteni tapasztalat ugyanebbe a világba vezet vissza a gondolatot, a gondolkodót, a gondolatépítést és a gondolatalkalmazást, és nincs ennél pocskább szellemi teljesítmény, ezért aztán minden gondolat éppen annyit ér itt, mint itt ez a világ, vajmi keveset, s ha nem lett volna amaz világról ez a minden fizikai és szellemi érzéket maximálisan kielégítő tapasztalatom, úgy gondolom, egyetlen gondolatom se érne egy hajítófát se, nem érne többet, mint egy fölösleges, éppen csak kimondott megjegyzés, így viszont döbbenetes tapasztalatommal a hátam mögött, minden, e világra tett kijelentésem mérhetetlen jelentőséggel bír, minden gondolatom döbbenetes, és egyben fájdalmas tapasztalatom révén jól megfontolandó, legalábbis számomra, számomra ennek a kisstílusú kultúrán és kultúrközegben lepergő életem egyetlen elérhető motívumcsokrát alkotják, enélkül már rég fölemészített volna az evilági szenvedés- és jóléttudomány, azóta már rég alkoholrakként verném szét fejemmel a tükröző üvegtáblákat, a házfalakat csapkodnám az öklömmel, míg minden egyes csont szilánkokra nem török, s annál is tovább, a véresen lógó csuklódarabokkal püfölném a falat, a betont, a sziklákat, azóta már rég egyedül arra koncentrálnék, hogyan tudom elpusztítani magam a lehető legnagyobb fájdalom, és a lehető legnagyobb önagresszió közepette, hogy ha már ennyire nincs barátság a földi lét és az idegrendszerem között, akkor a lehető legmegszállottabb pusztulással végezzem, amire ember képes, s végül megkeresném azt a helyet, ahol gyermekkorom első éveiben átadtam magam a szenvedélyes játszódásnak, és ott a gyermekhomokozó beton peremén verném szét a fejem, előbb csak kis ütésekkel, amilyeneket a létező emberi világ mért rám, majd egyre keményebbeket, s végül már mindenre elszánya magam, a homokozó beton peremébe kapaszkodva, keményen belekarmolva a betonba, életem legerősebb és legvadabb mozdulatával loccsantanám agyam a betonra, amely egyedüli módomban arra, hogy számomra részvéttelenül és megismételhetetlenül, egy utoljára összpontosított mozdulattal mutassam meg véleményemet a fönnálló mai emberi világról. De mint látod, írta Kremkus, mert a kétségen túl, a kétséget e világra hagyva, tudom, hogy létezik az álomban tapasztalt világ, legalább is számomra létezik, talpon vagyok és úgy rakom össze a világot, hogy egyszer majd föltűnjön amaz elérhető világ bejárata, amelyen belépve minden a helyére kerül, és ott a helyén marad az agyam. S ha ezt bárki kétségbe vonja, itteni tapasztalatai szerint ítéli meg, lelke rajta, de ne akarja velem elhitetni, hogy még soha nem futott végig tekintete a homokozó szürke betonperemén.

Kremkust csöngetés rázza össze, az utazási magazint hirtelen mellkasához préselte, kissé zavarodottan felült a kanapén, el nem tudta képzelni, ki akarhat tőle bármit is, Doktor Touswoos minden érkezése előtt telefonált, soha nem fordult még elő, hogy bejelentés nélkül érkezzon. Kremkus felpattant a kanapéről, mintha azért csöngetne hozzá valaki, hogy majd számon kérje a gondolatait, vagy maga az Isten vár az ajtó túlfelén, hogy figyelmeztesse Kremkust, túl messzire megy, nem rakhatja őt csak úgy, minden különösebb következmény nélkül a világon túlra, egy sehová, úgy tűnt Kremkusnak, hogy most, míg az ajtó felé közelít, egyszeriben minden gondolata, elgondolása teljesül rajta, s azt az erőszakosnak titulált ellenségület, amellyel a világ fönnálló rendje ellen fordult, most már nem tűrhetik tovább, végeznük kell Kremkussal, különben nyugtalanságút és kétséget szül, amerre jár, az pedig nem kifizetendő. Kremkus borzongott, de aztán ellágyult, csak mosolygott magában, mint akit nálánál butább és sötétebb emberek ítéletére bíznak, vagy éppen a fönnálló jogrend demokratikusnak és humanusnak elkeresztelt zagyva és tetszőleges mértékig önbíráskodásra alkalmas, szellemtelen, egyáltalán a bűnösség, mint a gondolkodás ítélőképességének csúcstermékét felmutató erkölcsi csödtömeg története elé állítanak, ezen már csak ellenállhatatlanul röhögni lehet. Kremkus elfordította a kulcsot, az ajtót egészen kitérte. Egy férfi

állt ott, mélységesen zavarodott férfi, aki nem tudta, előbb a lábát törölje-e le, vagy markába köhintsen, vagy kifújja az orrát és megigazítsa a haját, a zakóját vagy a nadrágpántját, vagy előbb bemutatkozzon, olyan száználmasan mindenre elszánt alak volt, hogy Kremkus egy pillanatra azt gondolta, valahonnan ismeri.

Parancsoljon, kit keres vagy mi szél hozta, mondta Kremkus a férfinak.

A férfi ettől még zavarodottabb lett, mindenfelé nézett, amerre csak tudott.

Bocsánat, mondta a férfi, itt lakom a szomszédban, éppen maga mögött, vagy előtt, attól függ, merről jövünk az utcán, azt hiszem, valami, szóval, szóval valami kis bajba kerültem, és ha megbocsát, szeretnék öntől egy kis pénzt kérni.

Mire?

Női fehérmeműre.

Kremkus azt hitte, becsinál a röhögéstől, de magába fojtotta.

Miért pont tőlem kér? Pont tőlem. Mások már nem adnak?

Másoktól nem kérek.

Mert?

Tőlük nem.

De miért, ember? Mennyivel jobb, ha engem veszel le?

Semmivel. Vagyis sokkal. Maga biztos nem mondaná el.

Ezt meg honnan veszi?

Csak úgy gondolom.

Gondolja.

Szóval, maga új itt a környéken, ezek meg itt mindent szét dumálnak.

Hát az baj, látja, ha szét dumálják. És minek magának női fehérmemű? Ha piára kérne ilyen idegesen..., de fehérmeműtől így reszketni?

Nem amiatt reszketek. Ideges vagyok. Van egy tervem, és nem tudom, hogy jó terv-e, de női fehérmemű kell hozzá.

Magasságos ég! Mennyi pénz kell?

Sok.

Sok? Ne szórakozzon velem. Jöjjön csak be, mondja el, mi ez, aztán majd meglátjuk, mondta Kremkus, és félreállt az ajtóból.

12. fejezet

Jó napot kívánok. Doktor Touswoos?

Igen. Kivel beszélek?

Nem ismeri meg a hangom?

Nem, uram. Meglehetősen rossz a hangmemóriám.

Akkor figyeljen ide!

Talán ha kicsit közelebből beszélne.

Figyeljen ide! Megtaláltam a hagyatékot, el kellene szállítani.

Hol van most?

Itthon.

Akkor hova szállítsam, ha már magánál van.

Mármint én vagyok itthon, a hagyaték az kint van egy szeméttelen.

Akkor jó helyen van.

Dupla árat fizetek, mint a múltkor.

Szórakozik velem?

Nézze, kit hívjak, ha nem magát?

Van még egy pár fuvaros ebben a városban, velem már egyszer megjárta. Nem volt elég ennyi?

Maga arról nem tehet. Ha csak....?

Milyen ha csak?

Figyeljen! Ha annyira nem érdeklí, miért nem teszi le a kagylót?

Ha ez magát megnyugtatja?

Doktor Touswoos benyúlt a telefon villái közé, egy pillanatra még a villa fölött tartotta az ujját, aztán lecsapta.

A rohadt életbe, nehogy már. A Doktor arca egyhamar színt váltott, úgy nézett maga elé, mint aki tudja, valaki áll a háta mögött. Kinézett az ablakon, jön-e már a felesége a piacról. Elébe kéne menni, gondolta, bár még soha nem ment elébe, azt se tudta, melyik útvonalon jár a piacra. Igaz, túl sok felé nem mehetett, két utca vezetett a piacra, egyik se rövidebb, egyik se hosszabb, vagy a franc tudja, valamelyik csak hosszabb, a felesége biztosan tudja, melyiken érdemes kijárni. De minek mennék én elébe, ha soha nem mentem? Még azt hinné, ellenőrzöm. De egyáltalán, tényleg, miért jutott ez eszembe? Soha nem gondoltam még erre. Ez a nyavalyás faszi! Még képes és eléri nálam, hogy kimenjek a feleségem elé a piacra. Vagy azt akarja, hogy kimenjek a piacra? Á, marhaság, nem is beszélt a piacról, egy szeméttelről beszélt. Telepatikus faszi? Majd adok én neki telepátiát, olyat, hogy kilyukad a feje. Nana, álljunk már le! Kimegyek a piacra. Aztán elkerüljük egymást. Már itthon kéne lennie. Vagy nem. Biztos összefutott valakivel. Mikor is ment el? Már egy jó órája. Vagy több. A fenébe..., nehogy...Ki kéne mennem elé. Hülyeség. Semmi baj. Tülcitálom. De hogy akadt ez rá a szeméttelen? Ha csak nem jár oda állandóan. Nem úgy nézett ki, mint aki a szeméttelen kutat. Mi van itt? Nagyon súlyos ez a faszi. Mit mondott, hogy is hívják? Fölírtam a nevét. De hová? Doktor Touswoos átkutatta irodatáskáját, de semmit nem talált. Vagyis hét-nyolc ugyanolyan papírt a szállítatók nevével és címével. Melyik lehet? Legközelebb bedátumozom. Valószínűleg ez az, ha jól emlékszem, ide vittük ki. Kremkus biztosan emlékszik rá, neki nem volt annyi fuvarja. Most föl hívjam? Csak még jobban belekeverem. Inkább fölütötte a telefonkönyvet, megkereste a szállítató telefonszámát. Elhozom a cuccot és kész. Lelakatom a ponyvát, a rakodókat meg elbújatom bent. A fene ette volna meg az egészet. Soha többet nem megyek ki hagyatékra. Akkor majd mással vernek át. Na, jól van, elhozom egyedül, dupla pénzért. Mért nem bírom az üzletet látni benne? Nincs is olyan messze ez a piac. Anyukám, most még te is. El kell azt onnan hozni, mielőtt rám veri az egészet. Egyébként is jó, hogy megvan. Ez a lényeg, nekem meg az a dolgom, hogy elhozzam. De tényleg, mit idélenkedik, mért nem hívott más? Ciki, mi, apukám, a szeméttelről fuvarozni. Igen. Nincs ebben semmi. Én se hagynám anyám cuccait a szeméttelen. De bonyolult. Igaz, anyám cuccai nem is kerülnének a szeméttelre. Ez is csak az ilyenekkel történik meg. Én meg kifogom. Vajon a koponya megvan még? Föl kéne hívni,

mert az ilyen képes rám varni a zakót. Micsoda kifejezés? Rám varni a zakót? Soha nem bírtam a zakót. Anyukám? Huh! Hol vagy? Veszek egy házat a piac mellett. Csak nem? Más se hiányozna. Fölhívom ezt a kretént, elhozom, és kész, le van zárva, addigra a piac is bezár. De valamit még tudnom kéne. Meg kéne környékezni. A Doktor maga felé húzta a telefonasztalkát, kicsit bizsergett a gyomra. Hosszan kicsöngött. Talán jobb is lenne, ha nem vennék föl. Ötig számolok. Abban a pillanatban kattant a membrán.

Haló?

Kezét csókolom, asszonyom, Doktor Touswoos vagyok, a férjével szeretnék beszélni.

Már elindult a rendelőbe, nem érkezett meg?

Bocsánat, asszonyom, én a teherfuvarozó vagyok.

Nem azt mondta, hogy doktor?

De igen, azt mondtam, csak hogy én teherfuvarozó vagyok.

És doktor? Így lecsúszott? Nem említette a férjem.

Hát ő..., gondolom. Szóval, nincs otthon. És mikor tudnám elérni?

Fontos ügyben keresi?

Hogyis mondjam. Biztosan tud a hagyatékáról.

Á, kacatok. A férjem anyja soha nem tudta megkülönböztetni az értékeset az értéktelentől. Mindig olcsó pénzen akart értékeset vásárolni. És mondja, milyen doktor? Jogi vagy orvosi?

Hát, ő..., egy másikfajta.

Ugyan, kérem, mért szégyellősködik!? Van ez így, egy életen át tervez az ember, és amikor elérte a célját, rájön, hogy már nem érdekli, és elmegy, mondjuk, teherfuvarozónak. Nincs ebben semmi. Én is sok tanulmányt folytattam, de én képtelen vagyok bármit is befejezni. Érti, ugye? Nincs bennem elég erő.

Értem, persze, nagyon is értem de...

...nehogy biztasson, semmit nem ér, már letettem róla, hogy bármit is elérjek. Minek? Csak vesztegeti az ember az időt. Így is megvan mindenem, jaj, de bocsásson meg, hogy ezzel traktálom.

Nem tesz semmit, asszonyom, ritka eset, hogy telefonban ilyen jól elbeszélgessek.

Rendes magától. A férjem jön-megy, alig váltunk néhány szót. Nem lenne kedve egyszer hosszabban is elbeszélgetni? Biztosan sok érdekeset tudna mesélni. Egy doktor, aki fuvarozik. Mit is mondott, milyen doktor, jogi vagy orvosi?

Zené..., zenész, zenéből doktoráltam.

Ilyet még nem is hallottam. És koncertezett? Hogy is hívják?

Doktor Touswoos, asszonyom.

Milyen kedves. Eljöhete hozzánk néha hétvégeken, nálunk nyugodtan koncertezhet, meghívunk néhány vendéget.

A feleségem nem hiszem, hogy jó néven venné.

Ezek szerint nő? A hangjából olyan elevenség sugárzik. És boldog?

Minden okom megvan rá, asszonyom.

Kár, vagyis..., nagyon örülök neki. Olyan furcsa, mintha nyugtalanság bujkálna a hangjában.

Nem, asszonyom, remekül érzem magam, mióta letettem a csellót.

Á, csellózott! Az milyen hangszer? Fúvós, ugye?

Bizonyos értelemben lehet fúvós is, csak nagyon erősen kell fújni a húrjait.

Miért nem választott könnyebb hangszert, amin, mondjuk kézzel kell játszani, bár nem igazán értek hozzá.

Vonzott a cselló, asszonyom.

Igen, engem is mindig az érzelmeim befolyásolnak. Nem ér rá valamikor a jövő héten?

Sajnos, azt kell mondjam, asszonyom, rengeteg munkám van.

”, igazán sajnálom. De ugye nem ért félre?

Egy pillanatig sem.

Akkor jó. De ha úgy alakul a munkája, hívjon fel nyugodtan, bármikor, mindig én veszem föl a telefont. Na, viszlát, doktor úr!

Egy pillanatra még, asszonyom.

Igen, hallgatom.

Mikor megy haza a férje?

Ennyire sürgős?

Szeretnék vele beszélni.

Majd mondom neki, hogy kereste. Pá!

Viszlát!

Szegény öreg fejem. Egy unatkozó sáska. Aztán én is a szeméttelenen végezném. Mint értéktelen hagyaték. De hol a feleségem? Ezentúl én járok a piacra. A hosszabbik úton.

Doktor Touswoos bevágódott a furgonba. Hogy elkerülje az egyirányú utcát, két sarokkal följebb hajtott. Amikor a piac felé kanyarodott, meglátta a feleségét a kapu előtt. Két kisebb kosár volt nála, de Doktor Touswoos nem emlékezett, hogy a felesége ebben a ruhában indult-e el a piacra. Mindenesetre, ebben ért haza, gondolta. Mikor a felesége eltűnt a kapu mögött, hirtelen a fékre lépett, hogy visszaforduljon. Ám abban a pillanatban hátra csapta a fejét, bele a fülke hátfalába, a tarkója forrón elzsibbadt, de nem a feje csattant ekkorát. A Doktor leállította a motort, megmarkolta a kormányt és becsukta a szemét. Jöjjön, ha már jönnie kellett.

Nem mozdult a fülkéből, lehúzta az ablakot, és várta a hangorkánt, amelyben terítékre kerül az egész rokonság. Kinyitotta a szemét, hátát az ülés támlájának vetette. Csend volt, nem mozdult semmi. Az utcán egyetlen lélek sem sétált, a Doktor hegyezte a fülét. A szentségét, tépte föl az ajtót, ezek beszorultak. Mire a furgon hátuljához ért, a két rendőr már átmászott a hátsó ülésre, és kinyitották a hátsó ajtókat.

Hirtelen fékeztem, tárta szét a karját Doktor Touswoos.

Mi meg biztos gyorsan mentünk, mondta az alacsonyabb, amelyik a vezetőülés mögül mászott ki a rendőrautóból.

Hozom a papírjaimat.

Meg se kérdezi, hogy jól vagyunk-e?

Hát, jobban, mint én.

Mért fékezett ilyen barom mód, kérdezte a hosszabb, a szája szélén egy vérfoltot törölgetve.

Megláttam a feleségemet.

Öreg hiba, mondta a kisebb.

A legtöbb sofőr azért hordja a szélvédőre ragasztva a felesége képét, hogy ne érje ekkora trauma, mondta a hosszabb.

Magának nincs kiragasztva?

Nincs.

Meztelen csajok, biztos, jön asszony, és banggg!

Megbüntetnek?

Meg kéne. De ha megígéri, hogy ritkábban néz a feleségére vezetés közben, akkor elég lesz a biztosítási kártyája.

Hozom.

Mit szállít?

Éppen semmit.

Nincs fuvar, mi?

Hát, úgy vegyessen, néha van, néha nincs.

Ivott, vagy mért néz ilyen furcsán?

Tegnap este óta csak szódát.

De – ak – kor – jó – so – kat, i –gaz?

Egy üveg bor reggelig mindig belefér.

Hát az bele. Magának rabolták ki a furgonját a múltkor?

Honnan veszi?

Infó.

Az enyémet.

Feljelentés semmi?

Értéktelen kacatok voltak, a megbízóm azt mondta, nem érdekes. Hagyaték. Lim-lom. Csak kegyeleti jelentősége volt.

Biztos benne?

Holt. Biztos.

Maga tudja. Úgy látom a furgonnak kutya baja. Ilyen lökhárítókkal akár dózerolást is vállalhatna. Persze, csak ha nem megy az üzlet.

Majd gondolkodom rajta. Azt hiszem, megfogadom a tanácsát.

Jó szívű ember maga, úgyhogy kerülje a bajt.

Tessék egy zsebkendő, törölje meg a száját.

Nem éces, ugye?

De, nagyon is. Éjjelente kis zöld majmokat erőszakolok gyertyafénynél.

És a felesége mit szól hozzá?

Ő tartja a gyertyát.

"h, pardon, családi vállalkozás.

A hosszabb rendőr még nézte kicsit a Doktor élénkülő ábrázatát, itatta a vért a szája sarkából, aztán a másik után ő is visszamászott a hátsó ajtón át, és sziréna nélkül, villogva elhajtottak. A Doktor beült a furgonba, feje mögé támasztotta a tenyerét, mint aki aludni készül, de a kis púp a fején élesen belehasított.

Beindította a motort, majd elhajtott a folyópart irányába.

A folyópart parkja mellett megállt, nem szállt ki, a parkból iszonyú zsvaj hallatszott, a több tucat, magasra húzott vászonlobogót dörömbölve csapkodta a szél. Ja, persze, ma van a futóverseny. A rohanó emberek viadala. Képesek egy szál gatyában meg trikóban, amit sportöltözéknek neveznek, egy fél napot futkározással tölteni. De miért is ne, hátha a végén elájul az ember. Doktor Touswoos kipattant a furgonból, és a kis kavicsösvényen át a folyó partja felé tartott, ahol az indítóbódé előtti asztalon osztották a rajtszámokat meg a nevezési lapokat. A háttérben több százan melegítettek, a közönség meg a szalagkorláton túl pásztázta a versenyzőket, akiken látszott, már mélyen belemerültek a versenybe, fejben már futnak. A Doktor átbújt a szalagkorláton, a nevezőasztaltól pár lépésre megállt. A két csaj észre sem vette a Doktort, folyton a hátuk mögé bámészkodtak, az atléta pasik lazuló izmaival voltak elfoglalva. A Doktor felvett a földről egy kis kavicsot, az asztalkára dobta.

Csak kopogtattam, mondta a Doktor.

A két csaj összehűzött szemöldökkel nézett egymásra, aztán az egyik azonnal a rendezőbódé felé fordult, hogy bentről valamelyik testre szabott rendező elvezesse Doktor Touswoost.

Lehet-e még, kérdezte a Doktor halk, nyugodt, egészen emberi hangon, s ettől a lányok is megnyugodtak.

Nevezni?

Igen.

Még úgy tizenöt percig.

Akkor kérek egy nevezési lapot meg egy rajtszámot, adom a nevezési díjat.

Jó lesz ez így, bátyám, méregette az egyik csaj, nem akárhány kilométer, és edzés nélkül még baja is lehet.

Tudom. De ha nincs különösebb akadálya, elindulnék.

Orvosi papír is kell. Meg hát valami futóruha.

Az lesz. Orvos van maguknál?

Doktor Touswoos bement a rendezőbódéba, megmérték a vérnyomását, a pulzusát. Lehallgatták a tüdejét, az orvos kinézett a bódéból, és odamegegett a csajoknak:

Elvileg mehet.

A Doktor kitöltötte a nevezési lapot, aztán átszaladt a park melletti sportpavilonhoz, ahol nadrágot, trikót és futócipőt vásárolt. Egy iramban vissza a rajthelyhez. Úgy fűjtatott, mint akinek ez a munkája, de próbálta utánozni a bemelegítőket, mintha csak a tüdejét frissítené.

Alig egy perc múlva rajthoz szólították őket, a Doktor is beállt a tömegbe, két korosabb férfi közé, akik rákacsintottak, majd egész törzsből felé fordultak, és mutogattak a mellkasukra, jól nézd meg, ezután úgyis csak a hátamat fogod látni. A Doktor meg megfordult, valahová mélyen a távolba nézett, mintha a két ipsét keresné, aztán ő is kacsintott egyet.

A startpisztoly eldördült, a futótömeg meg egymás hegyén-hátán meglóduzott, a Doktornak azonnal le is taposták a cipősarkát. Egy ujjal visszalökte a bokáját, a közönség tapsolt, s a Doktor valamiért azt gondolta, neki szól, hogy hajrá, nyúlcipő!

Szápen elhúzott mellette mindenki, azonnal az utolsó helyre került, de egyenletesen lélegzett és futott, ahogy a sportbeszámolóknak hallotta.

Az első pár kilométeren néhányan visszaestek a kezdeti gyors tempótól, volt, akinek kifordult a bokája vagy meghúzódott a combja, mellettük szépen elcsoszogott a Doktor, de a két öreg csibészt sehol nem látta.

Egy körrel volt kész, körben a parkban, maradt még hátra kilenc. A Doktor csodálkozott a legjobban, milyen jól bírja, erre nem

számított. Nocsak, gondolta. De aztán egyre súlyosabb és merevebb lett a lába, keze, a toroka lüktetni kezdett és égni, hiába próbálta az orrán át venni a levegőt. De nagy marha vagyok én, ahelyett, hogy elmentem volna ebédelni, itt masírozok. Bár nem vagyok éhes. Lehet, hogy végig bírom. Á, az képtelenség, már vagy húsz éve nem futottam. Hát most bepótólok. Remélem, a közönség tele van ismerőssel. Hajrá nyúlcipő! Csak dumáljatok, fafejűek. Még egy kör és kiállok. Lehet, hogy jövőre edzek előtte egy hónapot. Aztán ugyan mikor? Ha már megvettem ezt a szép futószereleést. Tényleg, lehet, hogy nem árt egy kis mozgás. Lehet, hogy pár évvel később halok meg. Na, jól van. Lehet, hogy most döglok bele. Egy kis futásba. A felelőtlen öreg túlfutotta magát! Mit képzelt, hogy még fiatal? Csacsi! Ha már nem megy a szex, rohángáljunk a parkban. Ez is testi kielégülés. Állítólag van, akinek szellemi is. Lehet. Tudja fene, mire gondol közben. Bár azt mondják, semmire, csak koncentrálnak. Azt élvezik, hogy koncentrálnak. Egyedül én dumálok ennyit magamban. Hát, az biztos, hogy nem koncentrálok. Egyedül arra, hogy meg ne fulladjak. Már egész vörös lehet a fejem. Utoljára, akkor izzadtam ennyire, mikor elaludtam a strandon. És egész mélyen elaludtam. Strandon még soha nem aludtam ilyen mélyen, sőt, soha nem aludtam. Annyira neszeznek, meg a pihenési láma. Mintha valami nagy szerelőcsarnokban feküdne az ember, ahol szerelik a szendvicseket, a piákat, meg a vizet. Locsog minden. Gyerünk, nyúlcipő! Anyád! Na, jól van, még pár száz méter. De hol fogok zuhanyozni? Nézd majd a feleségem, ha hazaálltok ebben a szerkóban, büdösen. Egy kis zuhany, kaja és alvás. Odabújjok hozzá és elalszok. De jó lesz! Azt a rohadt szállítmányt meg hagyom a fenébe. Ott egye meg a fene, ahol van. Dugja föl magának azt a hintaszéket a festményekkel együtt; vagy a kedves feleségének. Mit foglalkozok én ezekkel? Hú, egyre szarabbul vagyok, le kéne állni. Na még egy kicsit, nem halok bele. Ha mégis! Ugyan. Futottak még.

A Doktor már úgy mozgott, mint aki nem is fut, inkább libát tömköd a levegőben. Már végképp nem hallott semmit. A szeméit marta a sós izzadtság, a szája úgy kiszáradt, hogy köpni sem bírt. Pedig erre gondolt: csukott szemmel rohanni és köpködni, köpködni.

Észre sem vette, hogy egy elágazásnál letért a futópályáról, arra nem járt senki, a homlokát hideg zsibbadás járta át, a feje zakatolt. Már csak annyi járt a fejében, jó lenne megállni és megkapaszkodni valamiben, de erre már nem maradt ideje, a testét súlytalannak érezte, vagy inkább nem is érezte, a park fáit mintha egy kis könnyű képeslapon fordítanák el előtte. A zuhanást már nem hallotta, ahogy bevágódik a bokrok közé, és eltűnik, s az elszakadt rajtszám légiesen hull a fejére, ahonnan pici csöppekben magába szívja a Doktor gőzölgő fejének sós-nedves bevonatát.